

(in vertaling gepubliceerd onder de title 'Shared Embroidery')

Marjan Slob

Al jaren ben ik geïnteresseerd in neurowetenschappen. Niet zozeer in de weetjes waarmee in de wetenschapskaternen wordt gepronkt, maar in de vraag naar het model dat wetenschappers van de hersenen opstellen. Alles wat we doen, voelen, weten, hangt op een of andere manier met onze hersenen samen. Hoe vormen wetenschappers zich letterlijk een beeld van onze binnenwereld?

Aan de anatomie van de hersenen kun je niet precies aflezen waar wordt gedacht of gevoeld. 'Vorm volgt functie' is hier dus geen geldig uitgangspunt. Wat nu? Wetenschappers volgen grofweg twee logica's. De ene groep bouwt als het ware aan een driedimensionale globe van gespecialiseerde hersengebiedjes. Deze groep denkt dus in locaties. De andere groep gaat uit van functionele netwerken, en probeert bijvoorbeeld te modelleren hoe je van het zien van een kat komt tot de uitspraak: 'ik zie een kat'.

Wetenschappelijke kennis is een gezamenlijk borduursel. Wetenschappers doen in extreme mate aan sharing en co-creation. Maar die statische locaties en dynamische netwerken waarmee neurowetenschappers werken zijn modelmatig niet zo eenvoudig te integreren tot hét model van de hersenen. Er zit echt een conceptuele ontwerpvraag in. Het zijn dergelijke verbindingsvragen die mij als filosoof zo intrigeren.